

3. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Joh. 16: 16 - 22

Sanoma Jeesuksen erkanemisesta opetuslapsistaan mahtoi olla tosi surullinen heille. Heidän sydämensä oli nauttinut Hänen seurassaan niin paljon siunausta, heidän sielunsa saanut Hänen opetuksestaan niin paljon ravintoa, että Hän oli kokonaan voittanut heidät; niin ettei heillä ollut ensinkään iloa, jos Hän ei ollut heidän kanssansa. **Hänellä oli iankaikkisen elämän sanat**, joita heidän sydämensä isosi. Hän oli heidän antanut niin usein tuntea Hänen sydämensä armahtavaisuutta ja hyvyyttä, että he kyllä tiesivät, kuinka vilpittömästi, sydämellisesti ja runsaasti Hän soi heille hyvää. He olivat siitä myös vakuuttuneet, varsinkin kun Hän piti niin läheistä kanssakäymistä heidän kanssaan, puhui heille tulevasta kärsimisestään ja sanoi, mitä heillekin tuli tapahtumaan; niin ettei se olisi heille outoa, kun se täytyisi, vaan he muistaisivat, mitä Hän oli heille edeltäpäin siitä selkeästi sanonut. Kaikessa me näemme, minkälaista lempeää ja rakasta seuraa Hän piti lastensa kanssa. Hänen täytyi kärsiä paljon heidän epäuskoaan ja vääriä luulojaan, sillä he eivät millään tavalla ennen Jeesuksen kuolemaa voineet käsittää sitä, että Hänen piti ensin kärsimän ja sitten käymän sisälle kunniaansa. Kuitenkin Hän oli väsymätön lakkaamatta muistuttamaan heille lähestyvistä kärsimisestään ja kuolemastaan eikä suuttunut, vaan kärsivällisesti teroitti heille tätä oppia siihen asti, että he sen tulivat uskomaan.

Näin uskollinen ja rakas Hän myös oli lohduttamaan heitä julistaessaan heille kuolemaansa ja poismenoansa Isän tykö. Hän tiesi, että he kaikessa raadollisuudessaan kuitenkin palavasti rakastivat Häntä ja että heidän sydämensä olivat Hänen armonsa kautta lujasti sidotut Hänen sydämeensä; sentähden Hän tiesi myös, että Hänen kärsimisensä saattaisi heille suuren surun ja murheen. On ihmeellistä, että tämä heidän murheensa sattui niin Vapahtajaan ja että Hän jo edellä lohdutti ja rohkaisi heitä siinä, vaikka Hän kyllä tiesi ja näki edeltäpäin, että he kaikki tulivat jättämään Hänet. Tästä me näemme, kuinka rakas ja uskollinen Hänen sydämensä oli heitä kohtaan. Samalla hetkellä kun hän mainitsee, kuinka he tulevat pakenemaan ja jättämään Hänet, Hän lohduttaa kohta heitä sillä, että heillä piti rauha oleman

Hänessä ja kääsee heitä olemaan hyvässä turvassa. Jeesus sanoo: ” **Katso, aika tulee, ja nyt tuli, että te jokainen hajoitetaan omillensa, ja minun te yksinäni jätätte. ... Näitä olen minä teille puhunut, että teillä minussa rauha olis. Maailmassa on teillä tuska; mutta olkaat hyvässä turvassa, minä voitin maailman.**” Joh. 16: 32 - 33. O! kuinka suloiselta tämä kuuluukaan; tuskin Hän oli päässyt puhumasta heidän lankeemuksestaan ja rikoksestaan kun Hän jo alkaa lohduttaa heitä, etteivät he surisi ylen määrin Hänen kuolemaansa ja poismenoansa; vaan että heillä olisi Hänen autuaallinen rauhansa sydämessään. — Ah! sanokaa nyt te Jeesuksen viholliset ja pilkkaajat, **onko maailmassa sellaista rakkautta kuin Jeesuksen rakkaus on?** Voidaanko äidin rakkautta imeväistä lastansa kohtaan verrata Vapahtajan rakkauteen Hänen omiansa kohtaan? Jeesus lohduttaa lapsiansa, jotka tulisivat itkemään Hänen poismenonsa tähden, ja samassa Hän sanoo heille, kuinka heikkoja he olivat hädässä, niin että he pakenevat ja jättävät Hänet. Kuitenkin oli Hänen sydämellensä rakkaus siihen, että heillä olisi rauha Hänessä. O sitä suloista ja rakasta Jeesuksen sydäntä! Mistä löytyy joku Jeesuksen vertainen? Kenellä on Hänen sydämensä laatu?

Tämän päivän evankeliumissa me siis myös näemme kuinka sydämellisen halukas rakas Vapahtaja oli lohduttamaan murheellisten opetuslastensa sydämiä vakuuttamalla heille, **että he vähän ajan perästä taas näkisivät Hänet ja silloin heidän sydämensä iloitsisi sellaisella ilolla, jota ei kenkään ottaisi heiltä pois.** Ja tämän lupauksensa Hän myös täytti uskollisesti, kun Hän kohta ylösnousemisensa jälkeen vaelsi ympäri ja etsi murheelliset ja itkevät ystävänsä, rohkaisi ja lohdutti heitä, antoi anteeksi kaikki heidän rikoksensa, lahjoitti rauhansa heidän sydämeensä ja julisti heille kaikki Jumalan armon neuvot heidän ja kaikkien syntisten lunastuksesta ja sovitukselta Hänen kuolemansa kautta. Silloin **he ihastuivat, että he taas näkivät Herran.** Ja tässä ilossa, tässä sydämen yhteydessä, he sitten elivät Jeesuksen kanssa, myös iloitsivat, kun heidät luettiin arvollisiksi jotakin kärsimään Jeesuksen nimen tähden; aina siihen asti, kunnes Hän vihdoin otti heidät tykönsä olemaan iankaikkisesti siellä missä Hän on, ja täten arvollisiksi nauttimaan osaa Hänen autuudestaan.

Sama lohdutus, jolla Vapahtajamme rohkaisi opetuslapsiaan tässä evankeliumissa, kuuluu vieläkin kaikille Hänen uskovaisille lapsilleen maan päällä. Heille on myöskin aiottu se ilo, että he saavat kerran nähdä Jeesuksen Hänen kunniaasaan; ei tosin ruumiillisilla silmillä täällä maan päällä niin kuin Hänen opetuslapsensa näkivät Hänet ylösnousemisensa jälkeen, vaan uskon silmillä tässä elämässä; ja toisessa elämässä **he saavat tulla Hänen tykönsä ja nähdä sen kunnian, joka Hänellä oli Isän tykönä ennen kuin maailman perustus laskettiin.** Meille tutkisteltavaksi ja rohkaisuksi tahdomme sentähden tällä erää katsella:

Lohdutusta Jeesuksen ystäville, jonka mukaan he saavat kerran nähdä Jeesuksen Hänen kunniansaan

Jeesuksen opetuslapsilla oli se etu, että he saivat pitää näkyvää seuraa Vapahtajan kanssa täällä maan päällä ja Hänen alentamisensa ja kuolemansa jälkeenkin nähdä ruumiillisilla silmillä Hänet, kun Hän oli noussut ylös, ja katsella myös Hänen taivaaseen astumistansa. Sen yhteydessä heiltä katosi kaikki epäily; he tulivat täysin vakuuttuneiksi, että Hän oli totisesti noussut ylös; heille selvisi Jeesuksen sovinto, että Hän oli Jumalan Poika, jonka Isä oli lähettänyt maailmaan ihmisten lunastukseksi niin, että maailma tulisi Hänen kauttaan autuaaksi. Nyt he tulivat ymmärtämään, että Hän oli tullut maailmaan tekemään syntisiä autuaaksi eli niin kuin Hän itse sanoi tullessaan ” **etsimään ja vapahtamaan sitä kuin kadonnut oli**”. Nyt he ymmärsivät, että Hän oli pyhän verensä kautta suorittanut iankaikkisen lunastuksen kaikkien ihmisten syntien edestä. Nyt he eivät pitäneet Häntä ainoastaan opettajanaan ja sydämensä uskollisena ystävänä, vaan myös oppivat sydäimestä uskomaan Häneen ja tunnustamaan Hänet autuaaksitekijäksensä, joka **oli heidän syntiensä tähden vaivattu, ja Jumalalta rangaistu ja piesty; jonka Jumalan armosta täytyi kärsiä kuoleman heidän edestään**. Nyt he eivät nähneet ainoastaan heidän syntiensä anteeksisaamista ja autuuttansa Hänen kalliissa sovinnossaan, vaan he tunnustivat Hänet myös kaikkien ihmisten Vapahtajaksi, ja tulivat siitä niin ihmeellisesti vahvistetuiksi ja rohkaistuksi, että he menivät kaikkeen maailmaan julistamaan Hänen tutkimattoman armonsa rikkautta kaikille kansoille ja kutsumaan kaikkia ihmisiä tulemaan Hänen tykönsä vastaanottamaan Jeesuksen täyteydestä armoa armosta. O! kuinka ihania, kuinka rohkeita ovatkaan ne todistukset, joita Jeesuksen opetuslapset antoivat Hänen täydellisestä ja iäti kelpaavasta sovinnostaan; Hänen halullisuudestaan vastaanottamaan syntisiä ja Hänen verensä jumalallisesta voimasta lohduttamaan ja rohkaisemaan kaikkia murheellisia ja avaamaan kaikille neuvottomille sieluille vapaan pääsyn armoistuimen tykö saamaan anteeksiantamusta ja puhdistusta kuolleista töistä. Todellakin — heidän sydämensä olivat niin palavia Jeesuksen rakkaudessa ja Hänen sovintonsa voima niin suuri ja jumalallinen heidän silmissään, että he lukivat suurimmaksi iloksi ja kunniaksi saada uhrata henkensä Jeesuksen nimen tähden ja osoittaa koko lunastetulle maailmalle, ettei kenellekään mikään muu ollut niin kallista ja tärkeää kuin voittaa omakseen Jeesus ja tulla Hänen löytämäkseen.

Meidän osaksemme ei nyt ole annettu katsella Jeesusta täällä maan päällä ruumiillisilla silmillä. On kuitenkin täysin totta, että Hänen rakkautensa ja ylösnousemisensa voimalla voi olla meidän sydämissämme sama vaikutus niin

kuin jos me todellisesti näkisimme Hänet, kun me vain annamme sydämemme Jumalan Hengen armotyön alaisuuteen, Hänen, joka niin mielellään kirkastaa Herran Jeesuksen ihmisille. Silloin me katselemme uskon silmillä **Häntä, joka kerran on mennyt verensä kautta pyhään ja hankkinut iankaikkisen lunastuksen meidän edestämme.** Me katselemme, kuinka Hän riippuu meidän edestämme ristin puussa, kuinka Hänen verensä pieninä virtoina vuotaa, kuinka Hän nukkuu pois ja täyttää meidän autuutemme. Me näemme koko autuutemme Hänen haavoissaan ja tiedämme, ettei meillä ole ilman Hänen sovintoansa yhtään apua tai pelastusta; mutta sitä vastoin tiedämme, että meillä on Hänen sovinnossaan täysin kylliksi, iankaikkisesti kylliksi. Kristus jää meille kaikeksi kaikessa. Me otamme Hänet vastaan, niin kuin Isä on antanut Hänet meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi. Me tulemme Pyhän Hengen armon kautta jo tässä elämässä täydellä sydämen uskalluksella tuntemaan Hänet autuutemme ainoaksi perustukseksi, johon me panemme kaiken toivomme. Me opimme tuntemaan Hänet sielujemme parhaaksi ystäväksi, jolle me voimme valittaa täydellä uskalluksella kaikkia tarpeitamme. Me pidämme Hänet korotettuna Vapahtajanamme, joka tekee jumalattoman armosta vanhurskaaksi ja jonka nimeen kaikkien polvien pitää kumartaman. Me luotamme Häneen lujasti iankaikkisena Ylimmäisenä Pappinamme, joka on armollinen ja voi meidän heikkouttamme armahtaa, joka elää aina ja rukoilee meidän edestämme ja siunaa meitä. Me otamme Hänet vastaan Kuninkaaksemme, seuraamme Häntä Hänen pelastettuina lampainansa ja saamme käydä sisälle ja ulos ja löydämme laitumen sieluillemme Hänen sovintoveressänsä ja kuolemassansa. Me myös tiedämme, että se, mitä emme saa täällä täydellisesti nauttia Jeesuksen virvoittavasta rakkaudesta, on meille kätkeytynä ja pantuna hyvään talteen toisella puolen hautaa, kun me ” **saamme nähdä hänen, niinkuin hän on, ja katsella häntä kasvoista kasvoihin**”. Silloin Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet meidän silmistämme. Silloin kaikki maallinen tuska loppuu; ”... **ja ei kuolemaa pidä silleen oleman, eikä itkua, eikä parkua, eikä kipua pidä silleen oleman; sillä entiset poismenivät.**” Ilm. 21: 4. Silloin meidän Jeesuksemme armoneuvo täytetään kaikissa Hänen valituissaan, jotka Isä on Hänelle antanut nimittäin, että heidän pitää oleman iankaikkisesti Hänen tykönään siellä missä Hän on, ja näkemän ja nauttiman Hänen kanssaan kaikkea sitä kunniaa, jonka Isä on antanut Hänelle. O! kuinka silloin Jeesuksen palvelijat saavatkaan Johanneksen näyn mukaisesti seisoa ” **istuimen edessä ja Karitsan edessä, valkeilla vaatteilla puetetut, ja palmut heidän käsissään**” ja huutaa ” **suurella äänellä, sanoen: autuus olkoon meidän Jumalallemme, joka istuimella istuu, ja Karitsalle!**” Ilm. 7: 9 - 10. ”Siell’ iloitaan sekä veisataan, Ja palmut käsiss’ ain riemuutaan, eik’ laata.”

3. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

Se lohdutus ja ilo on sanomaton, joka on valmiina kaikille Jeesuksen ystäville toisessa elämässä, eikä sitä yhdenkään ihmisen järki voi saada selville eikä käsittää; yhtälaillla on todellakin suuri se autuus, jota Vapahtajan seuraajat nauttivat jo tässä ajassa siinä varmassa toivossa, että he saavat kerran nähdä Hänet ja olla Hänen tykönänsä. Uskon kautta Herraan Jeesukseen he ovat saaneet sen Hengen, joka on Jumalasta, että he voivat tietää, mitä heille on Jumala antanut. 1. Kor. 2: 12. Hän antaa heidän tietää ja tuntea, kuinka ylen suuresti Jumala on heitä armoittanut, ja mitä Jeesus on heille kuolemallaan ansainnut; niin että he voivat kaikella uskalluksella luottavaisesti käydä Jumalan, sovitetun Isänsä, tykö ja nauttia Hänen rakkaudessaan virvoitusta, lohdutusta ja lievitystä kaikissa murheissaan.

O! kuinka iloiset ja lapsen lailla tyytyväiset me voimme olla jo tässä elämässä, jos meillä on Pyhän Hengen todistus siitä, että me olemme Jumalan lapsia. Kuinka me silloin taidamme oikein riemuja muistellesamme, että Vapahtajamme on armosta päättänyt kerran ottaa meidät tykönsä siihen autuaalliseen, taivaalliseen iloon, jonka Hän on ansainnut meille katkeralla kärsimisellensä ja kuolemallansa.

Jos uskollinen sielujemme Ystävä näkee myötäkäymisen olevan maailmassa meille soveliaan, niin Hän on aivan hyvä ja antelias jakamaan meille runsaasti, mitä sopii ajalliseksikin menestykseksi tässä maailmassa; silloin Hän myös itse haluaa varjella meitä, ettei tämän maailman hyvyys tule meidän sydämemme tavaraksi, vaan ainoastaan muistutukseksi taivaallisen Isämme hyvydestä ja lempeydestä meitä kohtaan. Todellinen uskovainen sielu ja Jeesuksen rakastaja ei voi koskaan mielistyä tämän maailman hyvyyteen, niin että se voisi tyydyttää hänen sydämensä. Ei, sanoo Jeesuksen ystävä; et tee minua koskaan tyytyväiseksi, Jeesus on ja pysyy ilonani. **Hänen menonsa on taivaassa, josta hän odottaa Vapahtajaa, Herraa Jeesusta Kristusta,** ja hänen sielunsa palava halu on saada nähdä ja kumartaa veristä Ylkäänsä. — Jos myös tuo kaikkinäkevä silmä näkisi vastoinkäymisen tässä maailmassa olevan meille hyväksi saadakseen paremmin sydämemme sillä tavoin valmiiksi, kiitollisiksi, köyhiksi, taivutetuiksi ja nöyryytetyiksi kuin niiden pitää oleman, että ne voisivat käydä sisälle Jumalan valtakuntaan, ja siten viedäkseen meitä onnellisesti tämän pahan maailman läpi tykönsä taivaaseen; niin Vapahtaja on kyllä niin hyvä, että Hän antaessaan vastoinkäymisen ja ahdistuksen tulla, Hän kuitenkin antaa myös lapsilleen voimaa tämän kärsivällisesti kestäämään ja kantamaan. Hän virvoittaa heidän sydämensä armonsa ja läsnäolemisensa kautta, antaa heidän joka päivä tuntea rakkautensa ja virkistää ja uudistaa heissä eläväksi sen toivon ja sen ihanan lohdutuksen, että he kerran tulevat Hänen tykönsä, saavat olla siellä missä Hän on, ja katsella Häntä kunniassaan. Jos meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, ah! niin me voimme kyllä saada

3. Pääsiäisen jälkeinen sunnuntai

maistaa tämän viheliäisen elämän kuormia ja vaivoja; mutta ei tarvita enempää kuin yksi ainut katse Jeesuksen sovintoon, yksi ainoa Vapahtajan armokatse ja uusi muistutus siitä kunniaista, joka odottaa meitä, niin kaikki huojennetaan, joskaan ei juuri unohdeta; siinä on kaiken murheen loppu. ” **Meidän vaivamme, joka on ajallinen ja keveä, saattaa meille iankaikkisen ja määrättömän kunnian**”. Kun me ajattelemme tätä, niin maailman tavarat ja kunnia näyttävät meistä aivan merkityksettömiltä ja huonoilta voittaakseen meidän sydäntämme. Ei! vaan jos meillä on Vapahtaja ja Hänen armonsä kautta se iloinen toivo, että me saamme kerran nähdä Hänen kunniansa ja olla Hänen tykönänsä; niin me olemme valinneet parhaan osan ja saaneet myös ilon, jota ei kenenkään pidä ottaman meiltä pois. — Rukoilkaamme sentähden rakasta Vapahtajaamme kirkastamaan meille kallis kärsimisensä ja se autuus, jonka Hän on meille sillä ansainnut ja aikonut, että Jeesuksen kuolema olisi ja pysyisi meidän autuutemme ainoana perustuksena, Jeesuksen rakkaus meidän ainoana virvoituksenamme ja autuas toivo saada nähdä Hänet kerran kunniaassaan meidän ainoana lohdutuksenamme ja ilonamme!